

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Jaroslav Zelinka**, místem podnikání Šolcova 799/56, Brno, zastoupen JUDr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha, v řízení o kasační stížnosti subjektu: **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**, se sídlem K letišti 1088/59, Praha 6 – Ruzyně, zastoupen JUDr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2020, č. j. 62 Af 102/2018 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení tří rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2018, č. j. 53416/2018-900000-311, č. j. 53418/2018-900000-311 a č. j. 53420/2018-900000-311, kterými žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil, resp. změnil, rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále též „celní úřad“) uvedená v napadených rozhodnutích (celkem 429 rozhodnutí). Celní úřad v celkem 318 rozhodnutích vydaných ve dnech 27. 9. 2016 až 10. 10. 2016 na žádost žalobce dodatečně vyměřil dovozní clo za zboží popsané jako části a součásti telekomunikačních zařízení a ve zbývajících 111 rozhodnutích vydaných ve dnech 5. 5. 2017 až 17. 5. 2017 rozhodl o nevrácení dovozního cla žalobci.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2020, č. j. 62 Af 102/2018 - 99, žalobu zamítl.

II.

[3] Celní jednatelství Zelinka s. r. o., se sídlem K letišti 1088/59, Praha 6 – Ruzyně (dále též „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku dne 4. 5. 2020 blanketní kasační

stížnost. Současně s kasační stížností stěžovatel zdejšímu soudu zaslal generální plnou moc ze dne 19. 5. 2016, kterou udělil advokátovi JUDr. Janu Slunečkovi.

III.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[5] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak* (důraz přidán).

[6] Žalobcem před krajským soudem byla podnikající fyzická osoba Jaroslav Zelinka, místem podnikání Šolcova 799/56, Brno, IČO: 643 01 249. Tataž osoba byla ostatně příjemcem žalobou napadených rozhodnutí žalovaného a bylo o ní jakožto o daňovém subjektu, resp. o jejích daňových povinnostech, rozhodováno. Uvedenou osobu zastupoval v řízení před krajským soudem na základě plné moci udělené dne 19. 5. 2016, která je součástí spisu krajského soudu, JUDr. Jan Slunečko. Jediným dalším účastníkem řízení před krajským soudem byl žalovaný. Žádná osoba zúčastněná na řízení v řízení před krajským soudem nevystupovala.

[7] Kasační stížnost tedy podala osoba (stěžovatel), která se řízení před krajským soudem neúčastnila. Jedná se přitom o právnickou osobu odlišnou od žalobce jakožto podnikající fyzické osoby. Této skutečnosti odpovídá jak označení stěžovatele v kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2020, tak ke kasační stížnosti přiložená plná moc. Samotná kasační stížnost k otázce aktivní procesní legitimace stěžovatele mlčí, je ostatně velmi stručná. Tuto však nebylo možno *a priori* vyloučit vzhledem k potenciální existenci právních vztahů mezi stěžovatelem a žalobcem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010 - 255, ze dne 24. 1. 2013, č. j. 4 As 72/2012 - 52, či usnesení ze dne 4. 9. 2019, č. j. 8 As 63/2018 - 108). Ostatně, žalobce i stěžovatele dle předložených plných mocí zastupuje stejný zástupce. Proto soud vyzval stěžovatele přípisem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 7 Afs 135/2020 - 11, ke sdělení a doložení skutečností, ze kterých vyplývá jeho oprávnění k podání kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, a to ve lhůtě deseti dní. Současně stěžovatele upozornil na skutečnost, že účastníky řízení před krajským soudem byli pouze Jaroslav Zelinka, jakožto podnikající fyzická osoba, a žalovaný, přičemž v tomto řízení nevystupovala žádná osoba zúčastněná na řízení a ani jedním z účastníků řízení nebyl stěžovatel. Přípis byl zástupci stěžovatele doručen přihlášením do datové schránky dne 21. 5. 2020, avšak do dnešního dne stěžovatel na výzvu nijak nereagoval.

[8] Kasační soud nepřehlédl, že Jaroslav Zelinka (žalobce) je jedním z jednatelů stěžovatele. Jak ovšem vyplývá z rozsudků tohoto soudu ze dne 9. 3. 2006,

pokračování

č. j. 2 Afs 45/2005 - 50, či ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 46/2008 - 48, je nezbytné s ohledem na relevantní skutečnosti rozlišovat právnickou osobu a jejího jednatele jakožto samostatnou fyzickou osobu, když obě tyto osoby disponují vlastní právní subjektivitou. V nyní posuzovaném případě je pak rozdíl o to významnější, že žalobce v řízení před krajským soudem sám vystupoval jako podnikající subjekt (fyzická osoba) s rozdílným IČ, tedy osoba jednoznačně odlišná od stěžovatele. Sám stěžovatel pak zůstal v řízení před Nejvyšším správním soudem nečinný, přestože byl řádně vyzván k tomu, aby výše popsany rozpor vysvětlil. Za situace, kdy kasační stížnost podala osoba odlišná od žalobce, která nevystupovala v řízení o žalobě před krajským soudem, a která soudu neposkytla žádné vysvětlení ohledně své aktivní procesní legitimace, nemůže Nejvyšší správní soud sám dovozovat oprávnění této osoby k podání návrhu. Aktivní legitimace k podání návrhu je přitom jednou ze stěžejních podmínek řízení. Její nedostatek pak zásadně vede k odmítnutí návrhu (přiměřeně srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 4. 2018, č. j. 6 Azs 374/2017 - 22).

[9] Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na uvedené nezbylo než konstatovat, že kasační stížnost byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu